

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344272592/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

sen med en stolt Sorgløshed, som om de slet ikke havde Huller paa Skoene.

Sorbonnen suger hver Dag den videlystne Studenterungdom til sig, Odéon og Cluny-Teatret aabner sig hver Aften for skuelystne. Og paa Toppen af sin Bakke troner Panthéon som Midtpunkt for Udødelighedslængslerne hos Kvarterets Ungdom.

Men langs ned ad Boulevard St. Michel hersker Lystigheden uden Forpligtelser og Visdommen uden Anstrængelse. De kønne, unge Mænd drager forbi i Flokke, skraalende af fuld Hals, endnu før alle Lygter er tændte, og slaar Takt paa Stenbroen med deres Stokke. De grimme, men alvorlige, unge Mænd gaar to og to op og ned under Træerne, midt igennem Støjen og Taabeligheden, og filosoferer uanfægtet om de store, evige Problemer. En Bande af de kønne, unge Mænd smider sig pludselig ned paa den bare Asfalt i en Rundkreds som Arabere for med vildt Akkompagnement og for fuldt Orkester at synge Dagens sidste Refrain om igen. Dette sker vis-à-vis Visdomstemplet, Sorbonnen, og lige uden for den Kafé, som hedder *D'Harcourt*, og som er et Sodoma og Gomorra med aldrig lukte Døre og med en evig Strøm af Øl og af Pigebørn. Imidlertid gaar de grimme, unge Mænd stille ind i *D'Harcourt* for ved et ensomt Bord at fortsætte deres ophøjede Drovfølelser eller skrive et folsomt Digt til én af de smukke, som flaner ud og ind. Visdommen og Daarskaben, Kunsten og Glæden søger altid fælles Kafé her i Frankrig. Og Gud ved, hvor mange dejlige Sonetter, der er skrevne i Quartier Latin om en letsindig og godtkøbs Skønhed, truffen paa en Kafé eller i en Kælder, hvor Kvarterets Visedigtere kommer for at synge deres Sange.

Unge Digttere, der er graadige efter Mystik og Symbolisme, aflurer her midt i denne Sværm Livet dets mest skjulte og fine Hemmeligheder. Glade Evabørn gaar omkring med Lommerne fulde af deres helligste Poesier – Poesier fra forskellige – og lader én læse dem med stor Beredvillighed.

Hullede Sko og Talent i Hjerterne, Kunst og Kvinder, Vers og Kvinder! Og ikke en Tanke paa den tunge Nødvendighed, ingen Bekymring for det samfundsnyttige. Manden, der ikke vil være et Dyr eller en Træl, har kun én Fornødenhed: Kunst, Poesi, som Kvinden kun har én: et broget Baand, en Blomst eller en Sløjfe til sin Pynt.